

Christine Nöstlinger

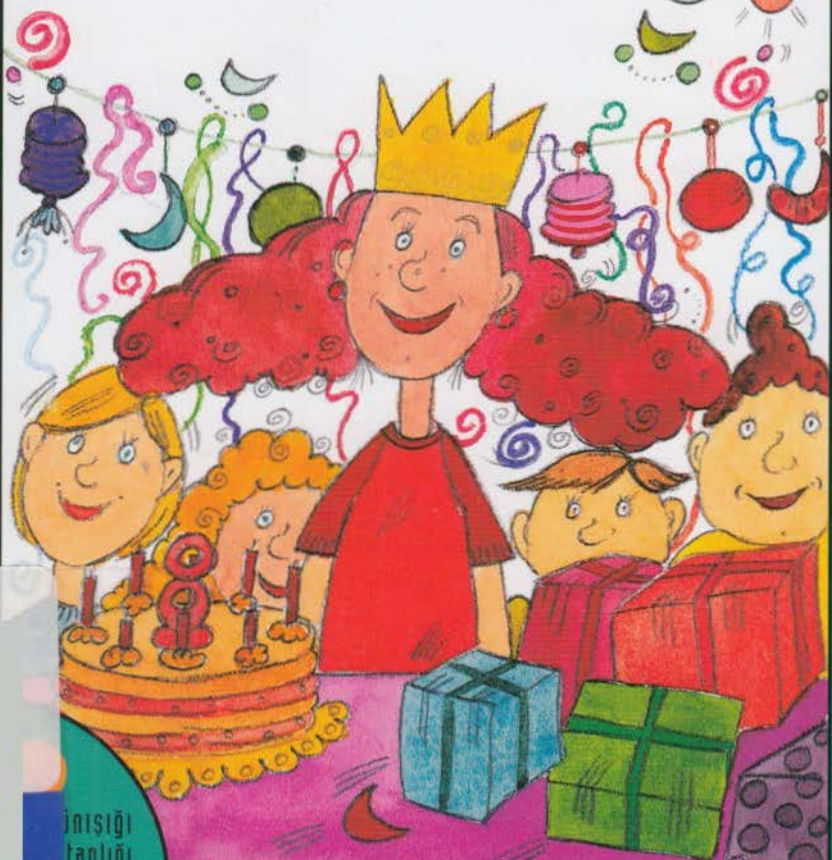
Resimleyen: Christiane Nöstlinger

Mini ve

3

Doğum Günü Partisi

İnisiği
İaplığı

7. baskı

Mini

ve Doğum Günü Partisi

Çok ödüllü yazar **Christine Nöstlinger** bu sevimli diziyi, okumaya yeni başlayan çocuklar için kaleme aldı. Annesi, babası ve ağabeyiyle birlikte yaşayan Mini okula yeni başlamıştır. Her çocuk gibi o da bazen ağabeyiyle, bazen arkadaşlarıyla, bazen ailesiyle anlaşmazlıklar yaşar. Minik okurlar Mini'nin serüvenlerinde kendilerinden çok şey bulacak.

Mini, doğum gününde güzel bir parti düzenlemek ister. Evde yapılacak parti için annesi yalnızca yedi arkadaşını çağırmasına izin vermiştir. Ama, kimseyi kırmak istemeyen Mini bütün sınıfı davet etmek zorunda kalır. Bu durumda partiye 18 çocuk gelecektir. Mini, annesine bunu nasıl anlatacağını şaşırır...

Mini Dizisi

1 Mini ve Mırmır Kedi

2 Mini Denizde

3 Mini ve Doğum Günü Partisi

4 Mini Küçük Dedektif

5 Mini ve Yılbaşı Armağanları

6 Mini Kayak Tatilinde

Christine Nöstlinger

MiNi

ve Doğum Günü Partisi

Resimleyen
Christiane Nöstlinger

Türkçe Yayın Editörü
Müren Beykan

Türkçesi
Elif Alankuş

Christine Nöstlinger

Günümüzün çok sevilen çocuk ve gençlik kitapları yazarlarından olan Nöstlinger, 1936'da Viyana'da doğdu. Çocukluğu savaş yıllarında geçti. Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi'nde öğrenimi gördü. Çocuk sahibi olduktan sonra kitap resimlemeye karar verdi. İlk kitabı çizimleriyle değil, yaratıcı öyküsüyle ilgi çekince, resimlemeyi bırakıp yazmaya başladı. Günışığı Kitaplığı bugüne dek, "Mini" dizisi dışında yazarın pek çok kitabını Türkçeye kazandırdı. İLK KİTAPLAR: *Küçük Korsan İşbaşında*, *Küçük Korsan Hazine Peşinde*, *Alev Saçlı Çocuk*, ÇOCUK ROMAN: *Kim Takar Salatılık Kral'ı*, *Konrad ya da Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk*, *Konuk Değil Baş Belası*, *Lollipop*, *Susi'nin ve Paul'ün Gırtlı Günlükleri*, *Aklından Düğünceler Geçen Çocuk*, *Saklı Miras*, GENÇ ROMAN: *Hadı Ama Baba!*, *İşte Şimdi Hapı Yuttum!*, *Arkadaş Dümeni*, *Kâğıt Uçakla Gırtlı Gırtlı Macera*, *Evde ve Uzakta*.

Mini Dizisi 3 – **MINİ VE DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ**

Yazar: Christine Nöstlinger

Resimleyen: ~~Christiane~~ Nöstlinger • Türkçe yayın editörü: Müren Beykan

Almanca aslından Türkçeleştiren: Elif Alankuş

Redaksiyon: Suzan Geridönmez • Son okuma: Hande Öemirtas

Özgün adı: *Mini feiert Geburtstag*

© Dachs-Verlag GmbH, 1992

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2006 • Yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bibliographisches Institut GmbH'den satın alınmıştır. • Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Eylül 2006, 7. baskı: Nisan 2013

(Her baskı 2000'er adet yapılmıştır)

ISBN 978-975-6227-35-0

www.gunisigkitapligi.com

Kapak uygulama: Bora Günel • Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan

Baskı: Gezegeen Basım

110. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2. Cad. No 202 /A Bağcılar 34200

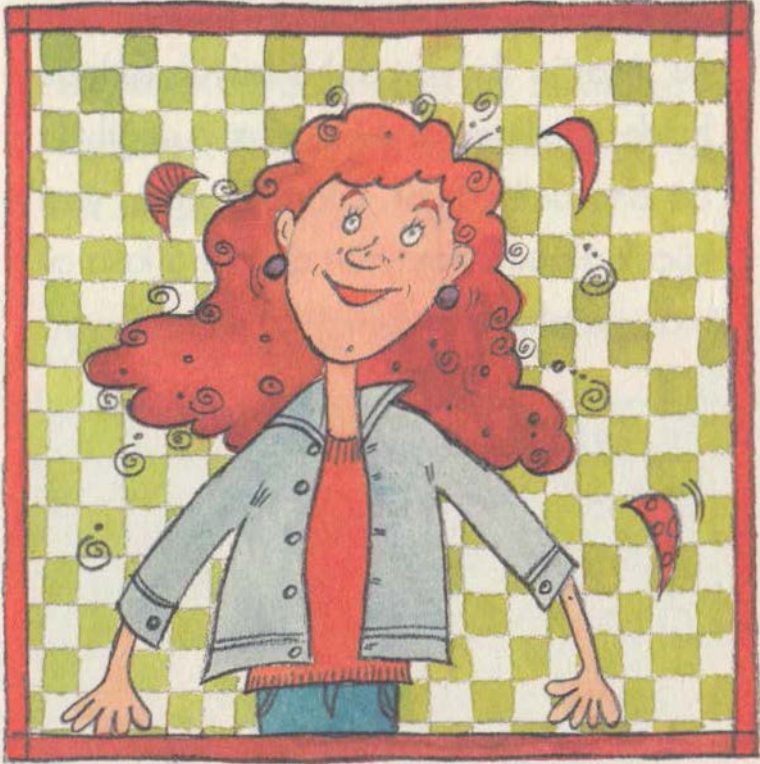
İstanbul (0212) 325 71 25 Sertifika 120021

Günışığı Kitaplığı bir MİA Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluştur.

Sertifika: 1206-34-12439 • Profilo Plaza, Cennet Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73 • Faks: (0212) 217 91 74 • E-posta: info@gunisigkitapligi.com

Hermine Zipfel sekiz yaşında, çok uzun boylu ve çok zayıf bir kız. Saçları ateş kırmızısı ve kıvrır kıvrır.

Burnunun üstündeki iller kışın bile kaybolmaz.

Annesi, babası ve tüm arkadaşları ona MİNİ der. Yalnızca, ağabeyi Martin ona, "Süpürge Sopası" der. Ya da "Kırmızı Püskül". Ya da "Koca Bebek". Çünkü, Martin iki yaş daha büyük olduğu halde, Mini'den azıcık bile uzun değil. Bu da onu deli ediyor. Martin'e göre, yaşı küçük olanın, boyunun da daha kısa olması gerekir. Her gün Mini'ye sataşıyor:

Eskiden Mini, Martin'e inanır ve uzun boyundan dolayı çok utanırdı. Ama okula başladığından beri bu değişti. Çünkü, sınıfında ondan biraz uzun olanlar da var, aynı boyda olanlar da. Sınıfın en kısası olan, en iyi arkadaşı Maksi de ona sık sık şöyle diyor:

**SENİN GİBİ UZUN
OLMAK İÇİN NELER
VERMEZDİM!**

Mini ve Maksi okulda yan yana oturuyorlar. Okuldan sonra da çoğunlukla birlikteler. Ya Mini'nin, ya Maksi'nin evinde ya da oyun parkında. Ya da Cesur'u yürüyüşe çıkarırlar (Cesur, Maksi'nin köpeği). Ya da Stefan'ı ziyaret ederler. O da Miniler'in sınıfında ve Maksi ona azıcık abayı yakmış durumda. Mini'ye göre ise Aleks daha hoş. Ama ne yazık ki, onu ziyaret etmeleri mümkün değil; çünkü Aleks öğleden sonraları bir etüt merkezine gidiyor ve orası da ziyaretçi kabul etmiyor.

Mini, Maksi'nin dünyanın en akıllı çocuğu olduğunu düşünüyor. Ne zaman bir sorunu olsa, önce Maksi'ye anlatır ve genellikle Maksi de, sorunu çözecek iyi bir fikir bulur.

Ancak bir keresinde, o akıllı Maksi'nin bile çözüm bulamadığı bir sorunu oldu Mini'nin. Olay şöyle gelişti:

Mini'nin doğum gününe üç hafta kala, annesi ona, "Doğum günün için ne istediğini söylemelisin artık," dedi.

Mini düşündü taşındı. Düşündü taşındı. Yeni bir bisiklet mi isteseydi? Ya da

binicilik kursu mu? Dijital oyun mu? Ya da odasına bir televizyon mu?

Ama sonra şöyle düşündü:

Bisikletim gayet iyi durumda aslında ve zaten bisiklete binmek için de çok az zaman bulabiliyorum.

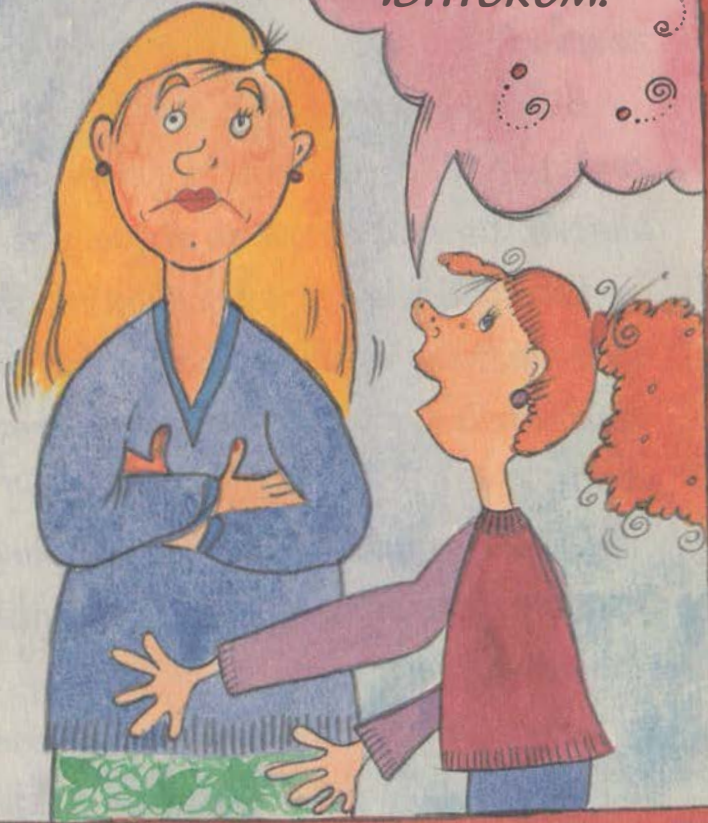
Binicilik derslerininse, Maksi'siz hiç zevki olmaz; oysa Maksi'nin annesinin binicilik kursuna ayıracak parası yok.

Odamda televizyon bulunmasına da annemle babam mutlaka karşı çıkarlar; çünkü fazla televizyon izlememi istemiyorlar.

Dijital oyunuyorsa, Martin hemen ödünç ister, bir daha da geri vermez ve tabii yine kavga çıkar.

Ama sonunda, Mini'nin aklına yine de iyi bir doğum günü armağanı geldi:

**ANNE, BEN BÜTÜN
ARKADAŞLARIMIN
KATILACAĞI, HARİKA BİR
DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ
İSTİYORUM!**

Annesi bu fikre bayılmış görünmedi. Ancak yine de, "Tamam!" dedi.

Mini, "Kaç kişi çağırabilirim?" diye sordu.

Annesi, "Hiçbir şekilde, yedi kişiden fazla olamaz," dedi. "Bu, seninle birlikte toplam sekiz kişi eder ki, bu sayı bizim küçük evimiz için fazla bile."

Mini odasına gitti, masasına oturdu, not defterini çıkardı ve yazmaya başladı:

Mini başka kimleri davet edeceğini uzun uzun düşündü.

Dani'yi mi? Gabi'yi mi? İki Markus'tan birini mi? Yoksa, Peter ve Rozi'yi mi? Bernard'ı mı? Feliks'i mi? Babet'le Anna'yı mı? Ya da Markus'ların ikisini ve Sofi'yi mi?

Bir türlü karar veremedi. (Kornelya'yı çağırmak istemediğinden emindi, o kadar. Mini'nin, sınıfta hoşlanmadığı tek kişi oydu.)

En iyisi bunu yarın Maksi'yle konuşayım, diye karar verdi Mini.

Yine de davetiyeleri şimdiden hazırlayabilirim, dedi kendi kendine.

Beyaz bir kâğıt aldı ve üstüne en güzel yazısıyla şunları yazdı:

Davetiye

15 Haziran günü, öğleden sonra
3'te bizim evde (Zap Sokak, No: 3) »
doğum günümü kutlayacağız.
Gelirsen sevinirim!

Mini

Bu uzun davetiyeyi baştan sona yedi kere yazmak Mini'ye fazla geldi. Mini hesap yapmayı seviyordu, ama güzel yazı yazmakla arası yoktu.

Bu yüzden, özenle yazdığı davetiyeyi alıp, oturma odasında duran faks makinesine gitti.

Ne de olsa bu alet yalnızca telefon etmeye ve faks çekmeye yaramıyordu,

bununla fotokopi de çekilebiliyordu. Hem de çok kolay bir şekilde. Yazılı kâğıt, faks makinesine sokulur ve BAŞLA tuşuna basılır. Makine sayfayı içine çeker

ve daha siz ne olduğunu anlayamadan ön taraftan iki tane yazılı kâğıt çıkarır: Başta içeri sokulan "orijinal" sayfa ve tıpkı orijinal gibi görünen "kopya" sayfa.

Mini, önce davetiyeden altı kopya çıkardı. Ama sonra şöyle düşündü: *Bunları biraz süslemeliyim, ancak çizim işinde parlak sayılmam. Bazı davetiyeleri berbat edebilirim; bu yüzden, birkaç yedek kopya daha alayım.*

Mini, faks makinesindeki kâğıtlar bitene kadar fotokopi çekti. Koca bir yığın davetiyeyi odasına taşıdı ve hemen süslemelere başladı.

Kalpler, çiçekler, yıldızlar, doğum günü pastaları, uğurböcekleri, kelebekler, bulutlar, kediler, kuşlar, yıldızlar ve çelenkler çizdi.

Koca bir tomar davetiye'nin hepsini süsledi Mini. Sonra da, en güzel yedi tanesini seçmek istedi. Ama, hiçbirini gerçekten güzel bulmadı. (Mini çizimlerinden hiç memnun kalmaz.)

Bunu da yarın Maksi yapsın, diye düşündü. İyi de, okulda hiç zaman yok. Orada rahat rahat seçemez. Onunla da ha önce buluşmalıyız!

Mini yine oturma odasına gitti ve Maksi'ye telefon etti. "Benim için iki şeye karar vermelisin," dedi ona.

"Peki, anlat bakalım," dedi Maksi.

"Telefonda olmaz," dedi Mini. "Yarın sabah okuldan önce küçük parkta buluşabilir miyiz? Yedi buçukta?"

"Tamam. Saat yedi buçukta Teneke Dede'nin oradayım," dedi Maksi.

(Mini'yle Maksi, küçük parkın girişinde dikili belediye başkanı heykeline, Teneke Dede diyorlardı.)

Ertesi gün, Mini saat yedi buçukta küçük parka gittiğinde, Maksi'yi Teneke De-
de'nin yanındaki bankta bekler buldu.
Yanına oturup, sırtındaki çantayı kucağına
aldı ve içinden davetiyeleri çıkarıp sordu:

*EN GÜZEL YEDİ TANESİNİ
SEÇER MİSİN,
LÜTFEN?*

Maksi davetiyelerin hepsini beğenmişti. Ama uğurböceklerini çok sevdiğinden, üstünde en fazla uğurböceği olan yedi davetiyeyi seçti

"Başka?" diye sordu sonra.

*SENİN, STEFAN'IN VE ALEKS'İN
DIŞINDA, BAŞKA KİMLERİ
DAVET EDEYİM?*

"Peter ve Dani'yi," diye önerdi Maksi. "Onlar her zaman çok eğlenceliler!"

Mini başıyla onayladı. "İki kişi daha kaldı," dedi.

"Markus Mayer'e ne dersin?" diye sordu Maksi.

"Hah!" dedi Mini. "Acayip iyi çocuktur."

"Bir de, Gabi'yi mutlaka davet etmelisin," dedi Maksi. "Okul kapandığında harika bir yaz partisi verecek. Eğer sen onu davet edersen, o da mutlaka seni davet eder."

Mini çantasından yedi zarf çıkardı ve uğurböcekli davetiyeleri teker teker zarflara yerleştirdi.

Zarflardan birinin üstüne MAKSi diye yazdı ve hemen Maksi'ye verdi.

Geri kalan altı zarfın üstüne de tek tek; ALEKS, STEFAN, PETER, DANI, GABI ve MARKUS yazdı.

Maksi kendi zarfını pantolonunun cebine koydu; Mini de altı zarfı okul çantasına koydu. Sonra çantalarını tekrar sırtlayıp, okula doğru yola koyuldular.

Mini ve Maksi okula çok erken varmış-
lardı. Sınıfta yalnızca Kornelya ve Peppo
vardı.

Mini sınıfta dolanarak, zarfları, davet
ettiği çocukların sıralarına bıraktı.

Kornelya merakla onu izliyordu; "Hah-
ha! Mini Hanım aşk mektupları dağıtı-
yor!" diye seslendi Peppo'ya.

"Bunlar aşk mektubu değil!" diye ba-
ğırdı Mini.

Kornelya ayağa fırladı ve Mini'nin o
sırada Markus Mayer'in sırasına bırak-
makta olduğu zarfı kaptı. "Aşk mektubu
mu değil mi, birazdan göreceğiz!" diye
bağırdı ve katlanmış mektup kâğıdını
zarftan çıkarmak istedi.

"Çabuk o zarfı yerine bırak!" diye ba-
ğırdı Maksi.

"Seninle işim yok benim!" dedi Kornelya.

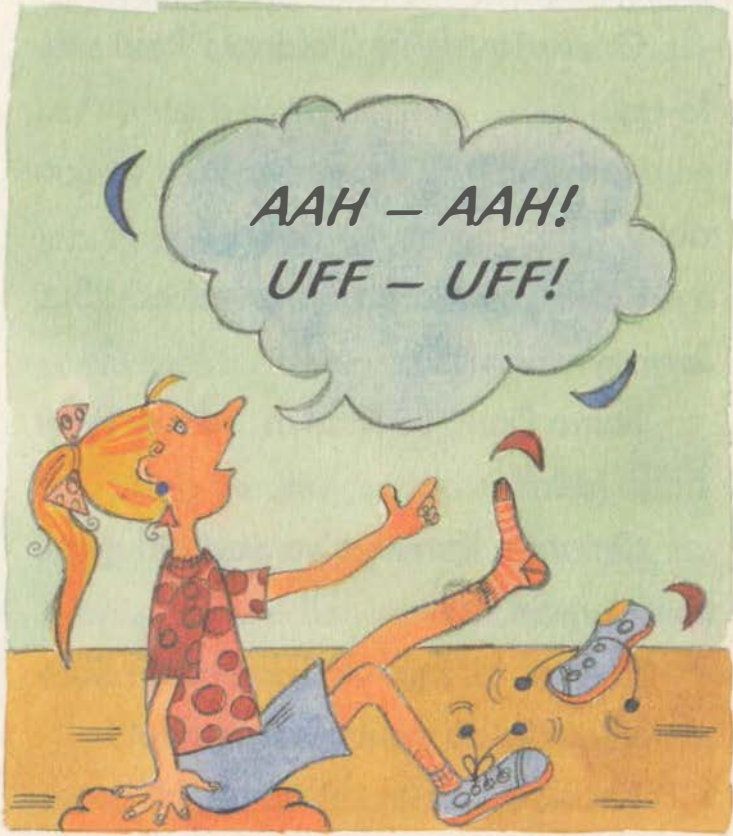
Maksi, Kornelya'ya doğru koştu. Elin-den zarfı almak istedi. Kornelya güldü ve zarfı havaya kaldırdı. Kısa boylu Maksi'nin yetişemeyeceği kadar yükseğe.

Maksi zıplamadı. Kornelya'nın ayağına bastı. Hem de, basabileceği en sert şekilde. Kornelya, "Aah-ah!" diye inledi ve mektubu düşürdü. Maksi onu yerden aldı ve tekrar Markus'un sırasına koydu.

Kornelya kendini yere bıraktı, ayakka-
bısını çıkardı ve vızıldanmaya başladı.
"Aah-ah, beş parmağımı da kırdın! Uff,
çok acıyor!"

Peppo, "Bu kadar abartma, mızıkçı!" diye çıkıştı Kornelya'ya.

Ama Kornelya, yerde oturmaya ve yeri göğü inleterek oflayıp puflamaya devam etti.

O sırada Aleks, Stefan ve Rozi sınıfa geldiler.

Kornelya'ya, "Neyin var?" diye sordular.

Kornelya onlara cevap vermedi. Sızlanmayı sürdürdü.

Sonra Dani, iki Markus, Alis ve Peter sınıfa geldiler.

Onlar da Kornelya'ya neyi olduğunu sordular.

Korkunç bir inilti ve sızlanmanın dışında onlar da bir cevap alamadılar.

Ancak öğretmenleri Bayan Huber sı-

nıfa girdiğinde, inlemeyi ve sızlanmayı kesti Kornelya. Çöküp kaldığı yerden güçlkle kalktı ve topallaya topallaya sırasına gitti.

Maksi, "Yalnızca şov yapıyor," dedi Mini'ye. "Üstelik, yanlış ayağıyla topallıyor, aptal ördek!"

"Umarım," dedi Mini. "Yoksa benim yüzümden başın derde girecek!"

"Neden senin yüzünden olsun?" diye sordu Maksi. "Onun ayağına basan bendim."

"Ama benim için yaptın bunu," dedi Mini. "Hep beni korumak zorunda kalıyorsun zaten. Ben cesaret edemiyorum diye."

"Acayip zevk alıyorum bu işten, inan bana!" diye güldü Maksi.

Sekize beş kala, Mini'nin sıralarına zarf bıraktığı çocukların hepsi sınıfa gelmişti. Altısı da çok sevindiler. Markus Mayer, zarfı havada sallayıp, neşeyle bağırdı:

Peter, "Harika, sonunda bir parti!" dedi.

Dani ve Gabi, Mini'ye elleriyle öpücük yolladılar; Aleks'le Stefan'sa Mini'nin önünde eğilip, şöyle dediler:

**DAVETİNİZİ KABUL ETMEK
BİZİM İÇİN BİR ONURDUR,
EFENDİM!**

Derken, ders zili çaldı ve Bayan Huber seslendi: "Çocuklar, lütfen susun artık! Okuma kitaplarınızı çıkarıp, ellinci sayfayı açın!"

Mini okuma kitabını çıkardı ve sayfaları çevirmeye başladı. Bu sırada Kornelya'dan tarafa bir göz attı. Kornelya dudaklarını bükmüş, sandalyesinde oturuyordu ve işaretparmağı havadaydı.

Mini şöyle düşündü:

**HAY AKSİ,
ŞİMDİ MAKİSİ'Yİ
ŞİKÂyet
EDECEK!**

Bayan Huber, Kornelya'nın havada duran parmağını fark etmemişti; çünkü o sırada Stefan'a bakıyor ve ondan, ellinci sayfadaki birinci paragrafı okumasını rica ediyordu.

Stefan okumaya başladı; Bayan Huber de tavana bakarak onu dinledi.

Stefan birinci paragrafı bitirince,

Bayan Huber sınıfa göz gezdirdi. Kornelya'nın havadaki parmağını gördü ve onun ikinci paragrafı okumak istediğini sandı. Bu yüzden, "Kornelya devam et-sin," dedi.

"Hayır, lütfen!" dedi Kornelya. "Ben Maksi'nin ayağıma bastığını bildirmek istedim, o kadar!"

"Ama Kornelya," dedi Bayan Huber, başını sallayarak, "seninle Maksi arasında dört sıra var. Ta oradan senin ayağına nasıl basabilir ki?"

"Şimdi değil, daha önce!" diye cevapladı Kornelya. "Neredeyse beş parmağımı da kıracaktı."

Bayan Huber, "Parmaklarını okul doktoruna göstermek ister misin?" diye sordu. "Kendisi bugün okulda!"

Kornelya suratını ekşiterek, "Gerek yok, idare ederim," dedi.

"İyi," dedi Bayan Huber. "Şimdi oku bakalım."

On dakikalık ders arasında Bernard, Mini'nin sırasına geldi. Elini Mini'ye doğru uzatarak, nazikçe şöyle dedi:

Tabii ki, Mini ne söylemesi gerektiğini biliyordu.

Yani: *Çok üzgünüm, sevgili Bernard, ama sen davetli değilsin!*

Ama, Mini bunu bir türlü beceremedi. Bernard gerçekten çok iyi bir çocuktu ve partiye davetli olduğuna bu kadar eminken, onu hayal kırıklığına uğrattı.

Bu yüzden, Mini kendi kendine şöyle dedi: *Sekiz çocuğun sığabileceği yere, dokuzuncu da sığar mutlaka! Hem, annem bir kişi fazla olduğumuzu fark etmez belki.*

Mini, yedek davetiyelerinden birini çıkarıp, Bernard'a verdi.

O da, "Teşekkürler, sevgili Mini," diyerek, memnun bir şekilde yürüyüp gitti.

Mini henüz okul çantasını kapatmamıştı ki, Rozi ve Alis önünde dikildiler.

Mini, sekiz çocuğun ancak sığabileceği bir yere, on bir çocuğun sığabileceğinden pek emin değildi. Hem, annesinin fazladan üç çocuğu fark edemesi hiç mümkün görünmüyordu.

Yine de, çantasındaki yedek davetiyelerden ikisini çıkarıp, Rozi ve Alis'e verdi.

Mini, kolaylıkla hayır diyebilen bir çocuk değildi işte. Hele ki, daha önce hiçbir yere davet edilmeyen ve LÜTFEN, LÜTFEN diyen birine.

Alis ve Rozi, "Sen bir iyilik meleğisin!" diyerek, ellerinde davetiyeleriyle mutlu mesut sıralarına döndüler.

Maksi, "Yeter ama artık," diye fısıldadı Mini'ye.

Mini de, "Fazladan üç çocuk nasılsa idare edilir," dedi.

"Ama, annenin yedi çocuktan fazlasına izin vermediğini söylemiştin," dedi Maksi.

"Orası öyle," dedi Mini. "Ancak bu benim doğum günüm; üstelik, onlardan başka bir şey de istemedim! Hem, annem hiç sert biri değildir; onu bir şekilde ikna ederim. Bundan eminim."

"Eh, madem öyle diyorsun! Sen daha iyi bilirsin!" dedi Maksi ve ayağa fırladı. "Tuvalete gidiyorum ben. Feci halde sıkıştım!"

Maksi koşarak sınıftan çıktı.

Mini de peşinden koşmak istedi; o da çok sıkışmıştı. Ama, birdenbire bağırışıp duran çocukların arasında kaldı:

**BEN DE
DAVETİYE
İSTİYORUM!**

**BEN DE
PARTİNE
GELMEK
İSTİYORUM!**

**BEN DE,
LÜTFEN!!!**

BEN DE!!!

Konrad, Mini'nin elindeki yedek davetiyeleri göstererek, "Daha bir sürü davetiyesi var, bunlar hepimize yeter!" diye seslendi.

Mini kendini tamamen çaresiz hissetti. Elindeki davetiyeler birbiri ardına çekilip alınıyordu.

Maksi tuvaletten döndüğünde, Mini'nin elindeki yedek davetiyelerin hepsi tükenmişti ve davetiyesiz tek çocuk, Kornelya kalmıştı.

"Ee, bunu annene nasıl söyleyeceksin?" diye sordu Maksi.

Uzun aradan sonraki ders, matema-
tikti. Mini, sınıfta en iyi hesap yapan ço-
cuktur; ama o gün, ikiyle ikiyi bile doğru
düzgün toplayamaz haldeydi. Çünkü,
eve on sekiz kişiyi nasıl sığdıracağını dü-
şünüyordu.

**KANEPEYİ ÇATI ARASINA TAŞIRIZ.
YEMEK MASASIYLA
KOLTUĞU DA!**

Mini kendine sıkı sıkı söz verdi:

Eve gider gitmez, anneme konuyu açacağım. Ona her şeyin nasıl böyle bir hal aldığını ve elimden başka türlüünün gelmediğini açıklayacağım!

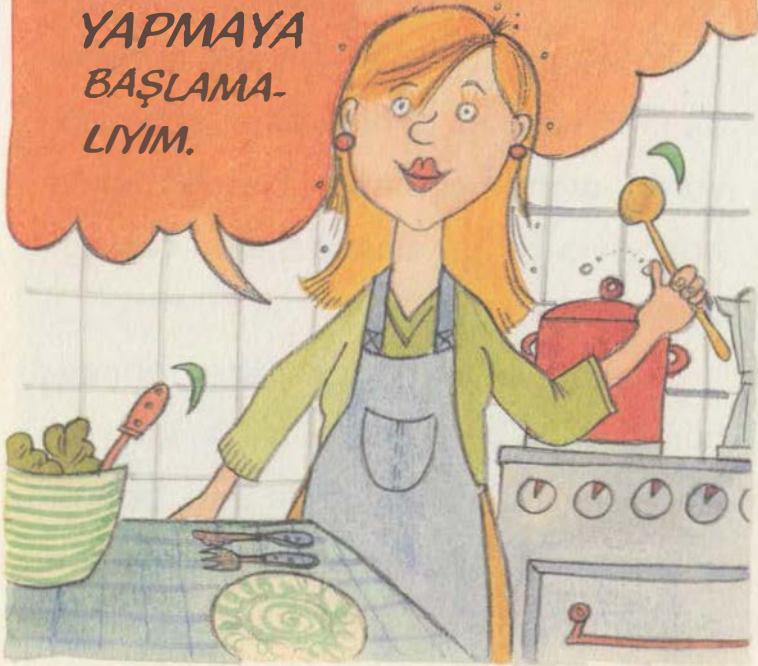
Ama Mini eve gittiğinde annesiyle konuşmayı ertesi güne erteledi. Çünkü, annesi biraz sinirli görünüyordu.

Ertesi gün öğlen de bir şey söylemedi. Gerçi bu kez annesi sinirli görünmüyordu; ama Mini birden, meseleyi önce babasıyla konuşmanın daha iyi olacağı sonucuna vardı.

Ancak, akşam babası işten döndüğünde, Mini bu fikrin doğruluğundan artık pek emin değildi. Ne de olsa, babası hep şöyle derdi: Annene sor, evimizin patronu o!

Mini, annesiyle konuşmayı her gün bir sonraki güne erteledi. Bu, doğum gününe bir hafta kalana kadar böyle sürdü. Ta ki, annesi akşam yemeğinde ona şöyle diyene dek:

**YEDİ MİSAFİRİNİ AÇ BIRAKMAMAK
İÇİN, YARIN PASTA
YAPMAYA
BAŞLAMALIYIM.**

Ya şimdi ya da hiçbir zaman, diye düşündü Mini. İki kere öksürdü, sonra bir kere daha öksürdü ve, "Anne bir sorunum var!" dedi.

"Nasıl bir sorun?" diye sordu Martin.

"Çıldırдың mı?" diye bağırdı annesi.

"Şaka yapıyor olmalısın!" dedi babası.

"Mini hiç de şaka yapıyor gibi görünmüyor," dedi Martin.

"Peki, bir sınıf dolusu çocuk burada nasıl kutlama yapabilir?" diye sordu annesi.

"Bremen Mızıkacıları gibi üst üste otururlar artık!" dedi babası.

Mini babasına tatlı tatlı bakarak, "Salondaki ve benim odamdaki mobilyaların hepsini yukarıya, tavan arasına taşırsak ve sonra—"

Devamını getiremedi. Babası, tabakları zıplatacak kadar sertçe elini masaya vurup bağırdı:

"Yok daha neler! Sen tamamen aklını kaçırdın!"

Annesi de, "Yedi çocuk, o kadar! Bir kişi bile fazlası değil! Anladın mı, Mini?" dedi.

Martin, kardeşine genelde çok kötü

davransa da, onun gerçek bir sorunu olduğunda yardım etmeye çalışırdı. Bu yüzden annesine, "Süpürge Sopası'na bu kadar yklenmeyin! Olmuş bir kere ve artık değiştirilemez!" dedi.

Annesi de ona, "Değiştirilemezmiş!" diye tısladı. "Yarın, yedi kişi kalana kadar, herkese yaptığı daveti iptal edecek ve bu konu kapanacak!"

Martin'se, "İyi ama bu, Mini için çok utanç verici bir durum olur; bunu ona yapamazsın!" diye bağırdı.

"Kendi başına iç yapan, sonucuna da katlanır!" dedi annesi. "Hem, birkaç çocuğa davetiyelerin yanlışlıkla verildiğini söylemekten ne çıkar?"

Mini ayağa fırladı, odasına koştu ve kendini yatağına attı.

**HASTA OLMAM GEREK.
DOĞUM GÜNÜME
KADAR SÜRECEK BİR
HASTALIĞIM OLMALI...
O ZAMAN PARTİ
SUYA DÜŞER
VE ÇOCUKLARIN HİÇBİRİ
BANA BU YÜZDEN
KIZAMAZ!!!**

Hangi hastalık olabileceği de Mini'nin aklına geldi hemen!

Birkaç hafta önce televizyonda harika bir film izlemişti. Filmdeki kız, dert ve üzüntüden bir tür "humma"ya yakalanmıştı. Zavallı, aylarca yüksek ateş iinde titreyerek, kafası bulanık bir halde yatıp kalmış ve hiçbir doktor ona yardım edememişti.

Mini, Benim derdim de dağlar kadar, diye düşündü. Kafamın bulandığını, titremeye başladığımı bile hissediyorum.

şimdi bir tek ateşimin çıkması kaldı!

Mini soyundu, yorganın altına girdi ve ateşli hummayı beklemeye başladı.

Ama, humma bir türlü gelmek bilmiyordu. Onun yerine, Martin geldi ve ya-tağının kenarına oturarak sordu:

KUMBARANDA
NE KADAR
PARA VAR?

NEDEN
SORUYOR-
SUN?

"Çünkü bana gerekli," diye karşılık verdi Martin.

Mini, raftaki domuz kumbarasını işaret etti. "İçinde ne varsa al," diye mırıldandı.

Martin, raftan kumbarayı alıp, karnındaki lastik tıkacı çıkardı, kâğıt ve metal paraları Mini'nin yatağının üstüne boşalttı.

**SANA NE KADAR BORCUM
OLACAĞINI BİLMEK İÇİN,
SEN DE SAY,
MINİ!**

Mini, yorganını çenesine kadar çekip gözlerini kapatarak, ateşli hummayı beklemeye devam etti.

İşte, tipik Martin, diye düşündü Mini. Ben burada dağlar kadar dert ve üzüntü içindeyim. Her yanımda titriyor, kafam buluyor. O ise yalnızca kendi işiyle meşgul.

Gözlerini açmadan, "Şu aptal para işlerinle beni rahatsız etme!" diye mırıldandı Mini. "Çek git, yalnız kalmak istiyorum, yoğunlaşmalıyım!"

"Neye?" diye sordu Martin.

"Ateşli hummanın gelmesine," diye mırıldandı Mini.

"Ateşli humma da nedir?" diye sordu Martin.

Mini gözlerini açıp, doğruldu. "Korkunç bir hastalık," dedi.

"Eee, neden ona yakalanmak istiyorsun öyleyse?" diye sordu Martin.

"Eğer ateşli humma olursam," dedi
Mini, "hastalık nedeniyle parti de suya
düşer!"

Martin, yüz seksen yedi lirayı pantolonunun cebine soktu; Mini'nin üstünden yorganı çekip, kolundan tuttu. "Ateşli humma saçmalığını unut, Koca Bebek. Ben senin sorununu çoktan çözdüm!"

Mini elinden geldiğince karşı koymaya çalıştıysa da, Martin onu yataktan çıkardı ve salona sürükledi.

Anne ve babaları televizyonun karşısında oturmuş, polisiye film izliyorlardı.

Martin, "Çok kısa bir süre sesini kapatabilir misiniz?" diye sordu.

"Gerçekten gerekliyse," dedi annesi.

"Gerçekten gerekli," dedi Martin.

Babası, derin bir iç çekişle uzaktan kumandaya uzandı ve ses kapatıcı düğmeye bastı.

Martin onlara, "Ben Mini'ye doğum

günü partisi hediye ediyorum! Mavi Kaz Kafesi'nin özel odasında! Benim sınıfımdaki Stefan da doğum günü partisini orada yapmıştı," dedi.

Pantolonunun cebinden yüz seksen yedi lirayı çıkarıp, sehpanın üstüne yapıştırdı. "Onu aradım. Partisinin masrafının bundan daha fazla olmadığını söyledi bana. Çünkü, pastaları annesi yapıp getirmiş, kafeye yalnızca içecek parası ödemişler."

"Bizim oğlan tilki gibi kurnaz yahu!" diye bağırdı babası.

Annesi de avucunu alnına vurarak, "Ben bunu nasıl düşünemedim!" diye bağırdı.

Mini sevinçten tek laf edemedi. "Martin – ben – ben – sen –" diye kekeledi.

Sonra da Martin'e sarılarak, onu iki yanağından öptü.

Martin'in, bu öpme işine bayıldığı söylenemezdi. Yüzünü buruşturup, öpücüğü yanaklarından parmaklarıyla silerken: "Abartmayalım, Süpürge Sopası!" diye mırıldandı.

Bunun üzerine babası, kızının doğum günü partisini kendisinin üstleneceğini bildirdi. Martin parasını tekrar kumbarasına koyabilirdi. Onun bu süper fikri, doğum günü hediyesi olarak yeterliydi.

"Nasıl istersen!" dedi Martin ve yüz seksen yedi lirayı tekrar pantolonunun cebine soktu.

Pazartesi günü Mini sınıfta küçük not kağıtları dağıttı. Üstünde şöyle yazıyordu:

Dikkat, dikkat!

Değişiklik: Doğum günü partim

Mavi Kaz'da yapılacak.

(Taş Sokak, No:1)

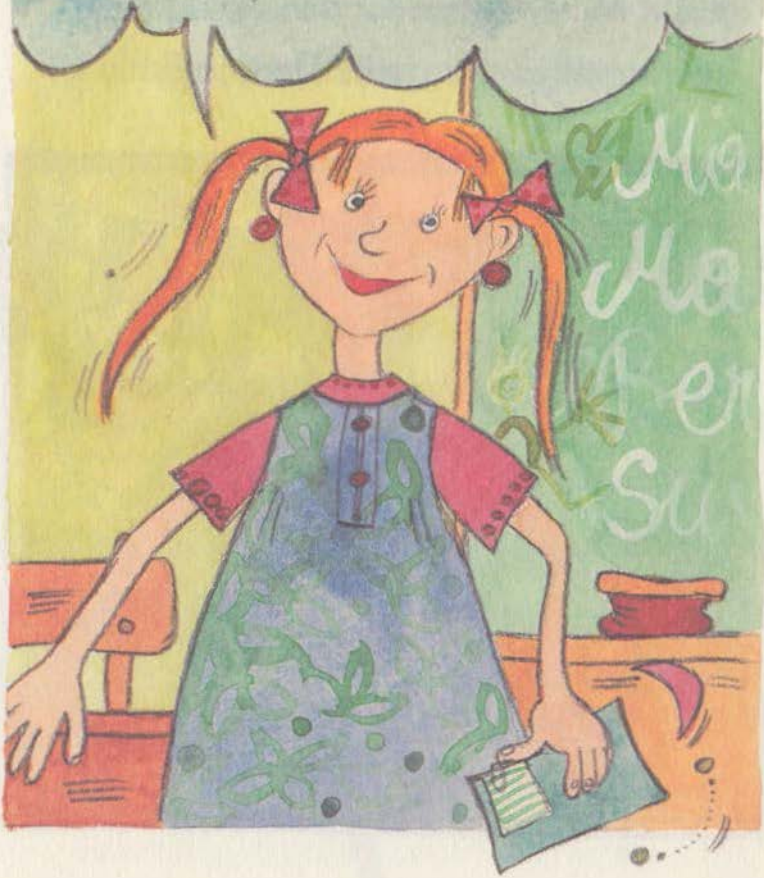
Mini

Mini, kâğıtları dağıtmak üzere Kornelya'nın sırasının yanından geçerken, kendi kendine şöyle dedi: *İnsan küçük hesaplar peşinde koşmamalı. Bu hiç de soylu bir davranış değil!*

Sırasına gitti, çantasından son bir davetiye çıkardı, "değişiklik" notunu ilaştirdi ve Kornelya'ya götürdü. "Eğer sen de gelebilirsen, çok sevinirim," dedi.

Kornelya'nın ağız kulaklarına vardı ve şöyle dedi:

**TEŞEKKÜRLER! ALIŞILMADIK
DERECEDE NAZİKSİN! AMA BEN
ZATEN GELİRDİM, ÇÜNKÜ MAVİ KAZ
KAFFE BENİM BÜYÜKANNEMİN YERİ.**

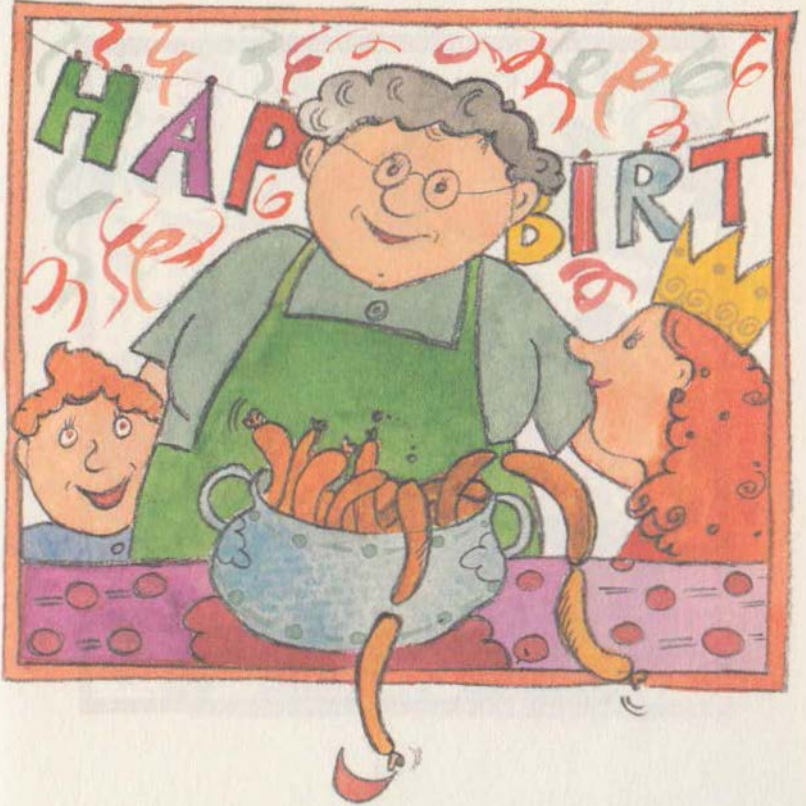
Mini'nin doğum günü kutlaması tek kelimayle harika geçti!

Mini'nin annesi, dört kek, kocaman bir çikolatalı pasta ve elmalı bir turta yapmıştı. Mini'nin babası da, evden müzik setini getirip dans müzikleri çaldı.

Her çocuk Mini'ye bir doğum günü hediyesi getirdi.

Kafenin sahibi Bayan Bertin, çocuklara bedava sosis ikram etti ve, "Doğum günü çocuğumuz, Kornelya'nın arkadaşı olduğu için," diye açıkladı bunu. Mini

bu yanlışlığı düzeltme gereği duymadı.

Bunun dışında: Martin, o yüz seksen yedi liranın tamamını, çıkartmadan kendi kumbarasına atıverdi. Mini'yse, acaba ona, yüz üç lira yetmiş kuruşunun bana ait olduğunu hatırlatırsam çok mu ayıp olur, diye düşündü.

